

at § 1's fornuftige Betydning i Lovforslaget kun kan være denne, og at § 2 er den herseende Paragraph i Lovforslaget, har jeg, i Henhold til den samme Betragtning, som har fremkaldt § 1, og den samme Betragtning, som havde fremkaldt hele mit Endringsforslag til Lovudkastet under forrige Behandling, nemlig den, at bringe Afgjørelsen under en Skjønscommision, søgt at tilveiebringe dette ved en Tilføjning til § 2 paa den, som det forekommer mig, hensigtsmæssigste og Loven nærmest liggende Maade. Jeg lader da dette $\frac{2}{3}$ Antal af Berettigede staae ved Magt, men afgjørende kun Spørgsmaalet imod den ene Fjerdedeel, forsaavidt Tingene angaaer, men ikke Retten. Den ene Fjerdedeel beholder bagefter sin Ret imod de tre Fjerdedeles Afstemning, og denne ene Fjerdedeel gjør saa Krav paa at faae sin Ret godtgjort ved Penge; det er en Udløsning for den ene Fjerdedeels Bedkommende. For at skaffe denne Udløsning tilveie paa den simpleste Maade henviser jeg til Lovforslagets § 6, der indeholder Bestemmelser om en Commision, der skal afgjøre endnu vanskeligere eller idetmindste ligesaa vanskelige Spørgsmaal som de, der her skulle afgjøres i Henhold til § 2. Til denne Commision henviser jeg, men jeg bliver ikke staaende derved; jeg indrømmer, at bagved denne Commision skal der være en Appel for dem, som ikke finde sig tilfredse med dens Afgjørelse, og denne Appel skal da stee til en Commision, som ikke endnu eksisterer. Jeg har ikke villet gjøre Forslag til, hvorledes den skulde sammensættes, dette har jeg forbeholdt et senere Lovforslag. Man maa nemlig lægge Mærke til, at der her ikke er nogen Hast. Det haster kun med at afgjøre, af hvem, hvornaar og hvordan Jorden skal overtages, men det haster ikke med at bestemme, hvornaar den Paagældende skal have Erstatning for det, han ikke har faaet; om han faaer denne Erstatning lidt tidligere eller lidt senere, gjør ikke Noget, thi han faaer Godtgjørelse i Rente etc. i den mellemliggende Tid. Dette er altsaa den Disposition, jeg har søgt at indføre i Loven ved de Bestemmelser,

der findes under Nr. 2 og Bestemmelserne under Nr. 5, som nødvendiggjør maae rette sig derefter, og under Nr. 6, hvor jeg siger: „Fra denne Commisions Aendelser kan appelleres til en Overskjønscommision, hvis Sammensætning og Besøielse nærmere vil blive fastsat ved Lov.“ Det er altsaa denne Række af Bestemmelser, jeg foreslaaer, og som jeg troer fører hurtigere og sikkrere til Maalet — jeg mener ikke „sikkrere“, det er maafee urigtigt, men „hurtigere“, og som er langt mere overeensstemmende med Lovens hele Anordning end de Bestemmelser, som findes i Forslaget under Nr. 1. Denne sidste Række af Bestemmelser kan komme til at udsætte den hele Afgjørelse i et, om ikke meget langt, saa dog i et længere Tidsrum; den anden lader Afgjørelsen strax træde frem, saa hurtigt, som den efter Lovens Disposition kan træde frem, og beholder kun tilbage Afgjørelsen af Affindelsespørgsmaalet med dem, der mene at være de Lidende. — Den anden Række af Endringsforslag, de to Endringsforslag, der gaae ud paa at indsætte „Amtmanden“ istedetfor „Indenrigsministeriet“, troer jeg indeholder et Princip, som man her i Thinget aldrig bør slippe af Hænderne, naar man kan undgaae det. Det ligger i hele vor Forsatnings Natur, og det er det, vi hidtil dags have arbeidet paa, at drage fra Centrum saa Meget som muligt og føre det over til de særlige Dele af Landet, til Communerne, Amtterne osv. Der er ingen Grund til, at Communerne, Sognene paa Bornholm, skulle sættes under specielt Tilshyn af Indenrigsministeren, mere end alle andre Sogne i Landet, og det kunde blive en Bane, der var høist bebyrdende og i hvert Fald meget lidt ønskelig. Altsaa, om ikke for Andet, saa for den almindelige Regels Skyld bør man ikke give Exempel paa, paany at indbrage under umiddelbart Tilshyn af Indenrigsministeriet Sager af denne Natur, der i Grunden kræve et Tilshyn paa Stedet selv. Sligt fører til Erklæringer og atter Erklæringer og Hensendelse af særlige Mænd, for at undersøge Forholdet, istedetfor at